

I de senere tiår har fokuset hos miljømyndigheter og forskning vært rettet mot vern og gjeninnføring av rovvilt for å sikre tilstedeværelse i norsk og skandinavisk fauna. Jegernes Interesseorganisasjon stiller spørsmål rundt enkelte arter og om man skal vri fokuset fra et blindt vern, mot en kunnskapsbasert viltforvaltning.

Endring og forbedring i Norsk rovviltforvaltning!

JEGERNES INTERESSEORGANISASJON mener at lisensjakt på jerv så langt ikke har hatt ønsket effekt. Fremdeles tvinges myndighetene gjennom SNO å ty til en samfunnsmessig lite akseptert metode som uttak av tisper og valper fra hi for å holde antall ynglinger av jerv nær bestandsmålet. I tillegg til den lave samfunnsaksepten for slike uttak er det også en svært resurskrevende metode. Med enkle grep kan myndighetene forenkle lisensjakten. En forenkling vil kunne være å godkjenne viltkamera som erstatning til noen av de pålagte tilsynene med jervebås. Nå som det åpnes for bruk av snøscooter, burde det også følge en tillempling slik at arbeidet med å plassere ut åte på egnede åteplasser samt i jervebås kan forenkles.

Antallet ulv i Skandinavia er fem ganger det Skandulv beskriver som det laveste nødvendige antall for artens overlevelse de neste 100 år. Den svenske regjeringen har fremmet et forslag til bestandsmål på 170–270 individer, mens den norske bestanden telles i antall ynglinger. Norge kan med fordel også regne bestandsmål basert på antall individer for å få en forutsigbar og oversiktlig forvaltning i godt samarbeid med Sverige. Antallet individer i Norge bør trolig ikke overstige 30, iberegnet de såkalte grenseulvene. Den skandinaviske bestanden vil da samlet bestå av 200–300 individer. Norge og Sverige har ingen forpliktelse til å ta en større belastning enn dette for å forvalte en art som på ingen måte er truet. Jegernes Interesseorganisasjon mener at individantall utover det har for store negative konsekvenser for utøvelse av friluftsliv og næring i utkantstrøk. Bestanden av ulv strekker seg fra Norge som randsone i vest, gjennom Skandinavia og tvers over Russland til Stillehavet i øst med titusentalls individer. Bestanden av ulv må reguleres ved jakt i hele dens utbredelsesområde. Med en begrenset og robust bestand er det unødvendig med soner all den tid arten reguleres på individnivå.

Miljøverndepartementet burde også etter vårt syn snarest mulig ta initiativ overfor Miljødirektoratet slik at det blir åpnet for å benytte løs på drevet, halsende hund, på alt rovvilt i Norge. At dette ikke har skjedd tidligere kan sannsynliggjøres med enkeltpersoners obstruksjon av forbudsopphevingen. Å benytte løs på drevet halsende hund på rovvilt, har man så gode erfaringer med i Sverige at det er uforståelig at vi ikke har adoptert dette på et tidligere tidspunkt. En svært velegnet og ikke ubetydelig «bieffekt»

ved oppheving av dette forbudet er at Miljømyndighetene gjennom SNO vil få vesentlig bredere tilgang på egnede og veltrente hunder under skadefelling av bjørn. Dette er, slik vi ser det, en åpenbar vinn-vinn-situasjon.

Jegernes Interesseorganisasjon stiller også spørsmål om tiden er moden for en gjennomgang av hvorvidt enkelte rovfuglarter har nådd et antall som gir rom for en aktiv forvaltning i stedet for et passivt vern. I denne sammenheng stiller vi også spørsmålet om det er riktig med tanke på habilitet at ornitologiske foreninger er de som leverer tallmaterialet. I dette tilfellet kan det synes som om bukken er svært nær havresekken. Vi oppfordrer Miljøverndepartementet til å ta et initiativ til en uheldet utredning og status på våre rovfuglbestander.

Jegernes Interesseorganisasjon har håp om at den nye Miljøvernministeren setter seg grundig inn i organiseringen og ansvarsområdene når det gjelder miljøforskning og forvaltning. Spørsmålet vi stiller oss, når vi ser vinklingen i enkelte forskningsrapporter og forvaltningsvedtak, er om enkelte forskningsmiljøer og forvaltningsledd trenger en revitalisering. De kan synes mer farget av ideologi og politikk enn det rent faglige. Faren vil i så fall være at man ender opp med etater som nærmer seg «Naturvårdsverket» i Sverige, som fører egen politikk som en stat i staten, enn å gjennomføre den svenske regjeringens vedtak. Signalene fra vår nye regjering om en større grad av lokal forvaltning er derfor spennende og lover godt. Gaupejegere vil i denne sammenheng forhåpentligvis nikke samtykkende. Dersom man i tillegg i større grad benytter seg av uavhengige aktører, eksempelvis SINTEF kan man oppnå bredere forståelse og en større troverdighet i rovviltforvaltningen.

Jegernes Interesseorganisasjon er av den oppfatning at en vellykket forvaltning bestandig vil være et resultat av en forvaltning med bred forankring i befolkningen, gjennom grupperinger på begge sider av «meningsskillet».

Vi har store forhåpninger om forbedringer. Forbedring krever endring. Så langt er det signalisert endring.

Vi er spente og følger med!

Roy Yven

Informasjonsansvarlig

facebook

www.jegernes.no